

אלמנטים פסיכודליים ותיאטראליים, המורידים אכסטזה המונית. סיגנון המופע הראוותני והלבוש היצוקני קשורים בתקופת ילדותו של האליל. אלטון ג'ון נולד לפני 32 שנים, כרג'נאלד קנת דוואייט, בן יחיד להורים אנגליים בעלי גישה חינוכית קשוחה ורמיושנת. על הילד נאסר לשחק כדורגל, מישחק שכבר אז משך את ליבו, ותחת זאת נאלץ לבלות שעות ארוכות בנגינה בפסנתר. רק לאחר שהוריו נפרדו, השתחרר הנער מלחץ החינוך הנוקשה. הוא החל לפתח טעם אישי משלו, המתבטא כיום בלבושו ובסיגנון הופעתו.

ג'ון המושג

פרחים לקהל
המושיט ידיים כדי בערגה, בתום ההופעה.

מרגע לרגע התחמם הקהל יותר ויותר. מחיאות הכפיים, השריקות, הצעקות וילות המעריצים התחרו בבוקקות הרמי קולים, שנערמו זו על גבי זו משני צידי הבימה. אלטון לא נראה נרגש במיוחד נוכח הפרצופים הצווחים שמולו. בין כל שניים-שלושה שירים הוא קם, מודה לקהל, ונגיש לירכתי הבימה, שם ניצב שולחן קטן ועליו בקבוקי שאמפניה. האליל גומע כוס וחוזר לפסנתר.

למרות שאלטון מופיע ללא תיזמורת ליווי, איש לא הרגיש בהיעדרה. כאשר הי אליל מתיישב לפני פסנתרו, הוא מפיק ממנו את המכסימום. וכאשר הפסנתר עצמו הוא מיוחד במינו, שרק מעטים כמוהו בעולם כולו, הרי שהשניים עושים ביחד עבודה של תיזמורת שלמה.

א לפי זוגות ידיים הושטו לעבר הבימה וביקשו ללחוץ, לגעת, לחוש ולהרגיש את האליל שניצב שם. באולם השתוללה היסטריה המונית. הקהל הרב יצא מכליו, השתולל ורקד על הכיסאות. השוטרים איבדו את השליטה במצב, ורשומי הראש האישיים של הזמר עבדו שעות נוספות.

החיויון הזה חזר על עצמו בכל אחת מהופעותיו של האמן בארץ. אלה שנכחו בהופעותיו בחו"ל, הודו בפה מלא כי האווירה בבנייני האומה בירושלים ובייכלי התרבות בתל-אביב היתה מחושמלת לא פחות מאשר בלונדון, או ניו-יורק.

במגפי לג שחורים, במכנסיים ורודים ובחולצת-משי מנופחת בצבע כחול-כהה, כשלאשו כובע סקסט עם פסים, עלה אל-טון על הבימה. הקהל, שהיה מורכב ברובו מצעירים נלהבים, הריע לאלילו. הי להיטים קלחו בזה אחר זה — דניאל, שלום לדרך האבנים הצהובות, ורק אנדרול מא' דונה ועוד ועוד.

כנר

דולק ברוח

ר אשית הצלחתו החלה בארצות-הבית, שם גם שינה את שמו מקנט דוואייט לאלטון הרקולס ג'ון. הגילוי היצוקני-המוני אירע בפסטיבל הפופ באט-לנטה, שם התקבל בהתלהבות עצומה וקהל לא הירפה ממנו, ודרש עוד ועוד. עלייתו לפיסגה היתה מהירה. תוך ארבעה חודשים העמיד שני תקליטים רביימכר ברש מיצעד אריכיהנגן של ארצות-הברית ואנגליה. מאז הפך לאליל של מיליוני מעריצים בכל רחבי העולם, והוכתר כמלך הרוק של שנות השיבעים. והאליל הי נערץ ביותר.

פירומו והצלחתו המסחררת הביאו לו הון-עתק. במקביל לחתעשרותו המהירה התפרסם בשיגעונותיו ובבזבזותו היתרה. אורח חייו והתנהגותו המזוהה זכו לסיקור מקיף באמצעי-התיקשורת. רכילויות רבות נקשרו בשמו, ובמיוחד סביב יחסיו ל גברים ולנשים.

בסיבוב הופעותיו בארץ, שכל הכנסותיו קודש לאירגון וארייטי בישראל, הוא פותח תקופה חדשה בפעילותו הבימתית: אולי מות יותר קטנים, ציוד מעולה, שני אמר נים — הוא וריי קופר, הנחשב כיום ל מתופף הטוב ביותר בעולם — ורצון לבקר בארצות רבות.

ההתלהבות וההשתוללות המונית שי אחזו בקהל הישראלי הדחימו את האמן. הוא לא ציפה לתגובה מאין זאת בארץ רחוקה. רגע מרגש במיוחד היה כאשר אלטון ניגן את שירו השקט על מרלין מונרו כנר דולק ברוח. הקהל העצום הד ליק נרות, ממש כמו בסרט כוכב נולד. היה זה מראה מלהיב, שכמותו לא ניראה עוד בארץ. היחידים שלא גילו התלהבות מיוחדת מכל העניין היו השוטרים הרבים, שהובאו מבעוד מועד וניראו נבוכים מעט למראה המתרחש.

הוא מגוון את הצליל בעזרת פסנתר חשמלי, הניצב בצידה השני של הבימה, ומעורר את הקהל. הוא מספק לו את הכל — תיפאורה מתנועעת ומרשימה, מערכת קול מצויינת ורבת-עוצמה, תאורה משגעת.

קפיצה לבמה
אחת המעריצות עולה לבמה, כדי להיות קרוב לקהל. האליל הזמר שהלהיב את המוני הצופים בהופעותיו בישראל, סיגנון הופעתו הראוותני הוציא את הקהל מכליו, השוטרים היו חסרי אונים.